

[Undervisningsministeren]

Dansk Flygtningehjælp er en privat organisation, der primært står for modtagelse af flygtninge og deres sociale integration.

For så vidt angår danskundervisning af flygtninge, benytter Dansk Flygtningehjælp sig af de tilskudsmuligheder, som indeholdes i lov om fritidsundervisning m.v.

Dansk Flygtningehjælp har som enhver anden privat organisation ret til enten selv eller gennem et samarbejde med andre organisationer at tilbyde undervisning efter de i loven indeholdte regler.

At Dansk Flygtningehjælp i forbindelse med sprogundervisningen samarbejder med enkelte oplysningsforbund, er flygtningehjælpens valg, og det tilkommer ikke undervisningsministeriet at tage stilling til, hvem Dansk Flygtningehjælp i sin egenskab af initiativtager efter fritidsundervisningsloven skal samarbejde med.

Spm. nr. 29

Til *socialministeren* (12/11 79) af:

Dohrmann (FP):

»Vil ministeren på baggrund af den ulykelige og ulovlige tvangsfjernelse af børn i Bredebro kommune ændre gældende regler, således at lignende tilfælde ikke gentages, og vil ministeren samtidig tage klart afstand fra den manglende respekt for vestre landsret, som socialinspektøren i Bredebro kommune udviste ved ikke omgående at genforene familien, efter at fjernelsen var kendt ulovlig?«

Begrundelse

Efter over fire måneders kamp er det nu endelig lykkedes Rita Block, Visby ved Tønder, at få sit barn tilbage, efter at Bredebro kommune havde kidnappet det.

For indviede er hele indholdet i denne sag så rystende, at man som dansker må skamme sig over, at noget sådant kan forekomme i et demokratisk land.

Hvad familien Block har gennemgået, lader sig ikke beskrive. Derfor må det nu omgående være folketingets og den ansvarlige ministers pligt at få ændret reglerne, således at vi aldrig skal opleve gentagelser. Ministeren bør gøre det helt klart, at børnene tilhører forældrene og ikke samfundet. Tvangsfjernelse er en så alvorlig foranstaltning, at

der skal langt mere tungtvejende grunde til, end der har været i denne og lignende sager.

Besvarelse (20/11 79):

Socialministeren (Ritt Bjerregaard):

I det oprindelige forslag til lov om social bistand havde bistandslovens § 123, stk. 1, følgende formulering:

»Når det er påkrævet af hensyn til et barns velfærd, kan det sociale udvalg indtil barnets fyldte 18. år uden samtykke fra forældremyndighedens indehaver træffe beslutning om«

Under 2. behandling af lovforslaget blev det vedtaget at ændre denne bestemmelse, som herefter fik følgende formulering:

»Når det er *absolut* påkrævet af hensyn til et barns velfærd, kan det sociale udvalg indtil barnets fyldte 18. år uden samtykke fra forældremyndighedens indehaver træffe beslutning om«

Af bemærkningerne til ændringsforslaget fremgår det, at formålet med ændringen er at styrke forældrenes retsstilling.

Jeg kan i øvrigt henvise til den daværende socialministers svar af 3. april 1979 på spørgsmål nr. 1 a (L 78 - bilag 1) fra folketingets socialudvalg, hvori antallet af tvangsmæssige anbringelser uden for hjemmet er opgjort således:

Finansåret 1972-73	476
Finansåret 1973-74	480
Finansåret 1974-75	453
Finansåret 1975-76	395
Finansåret 1976-77	244

Der er således tale om et væsentligt fald siden bistandslovens ikrafttræden.

Om den konkrete sag har Bredebro kommune over for socialministeriet oplyst, at kommunen har udleveret barnet til moderen, så snart der forelå en officiel meddelelse fra den sociale ankestyrelse om resultatet af vestre landsrets dom.

For at fremskynde udleveringen har socialinspektøren selv kontaktet den sociale ankestyrelse for at få meddelelse om afgørelsen hurtigst muligt.

På denne baggrund finder jeg ingen anledning til kritik af kommunens fremgangsmåde i forbindelse med udleveringen af barnet.